

Sygn. akt II AKz 420/15

POSTANOWIENIE

Dnia 15 lipca 2015 roku

Sąd Apelacyjny w Katowicach w Wydziale II Karnym w składzie:

Przewodniczący – Sędzia: SA Wiesław Kosowski

Protokolant: Magdalena Bauer

przy udziale Prokuratora Prok. Apel. Dariusza Wiory

po rozpoznaniu w sprawie przeciwko M. K. (K.)

podejrzany o przestępstwo z art. 258 § 1 k.k. i inne

zażalenia obrońców podejrzanego

na postanowienie Sądu Okręgowego w Gliwicach

z dnia 29 czerwca 2015 roku, sygn. akt IV Kp 402/15

w przedmiocie przedłużenia czasu trwania tymczasowego aresztowania

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k.

p o s t a n a w i a

utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 29 czerwca 2015 roku, sygn. akt IV Kp 402/15, Sąd Okręgowy w Gliwicach przedłużył stosowanie środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania wobec podejrzanego M. K. zastosowanego postanowieniem Sądu Rejonowego w Gliwicach z dnia 2 kwietnia 2015 roku, sygn. akt III Kp 186/15 i określił termin jego stosowania wobec podejrzanego do dnia 30 września 2015 roku.

Zażalenia na to postanowienie złożyli obrońcy podejrzanego.

We wniesionych środkach odwoławczych podnieśli zarzuty błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść, polegający na wyrażeniu poglądu, iż w niniejszej sprawie zachodzą przesłanki z art. 249 oraz 258 k.p.k. uzasadniające zastosowanie tymczasowego aresztowania.

Stawiając te zarzuty skarżący wnieśli o zmianę zaskarżonego postanowienia i uchylenie tymczasowego aresztowania.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje.

Zażalenie obrońcy podejrzanego nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd Okręgowy w Gliwicach prawidłowo ustalił i uzasadnił okoliczności wskazujące na konieczność przedłużenia wobec podejrzanego M. K. na dalszy czas oznaczony najsurowszego środka zapobiegawczego o charakterze izolacyjnym, celem zabezpieczenia prawidłowego toku postępowania i nie dopuścił się zarzucanych mu naruszeń przepisów prawa procesowego i błędów w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia.

W niniejszej sprawie spełnione zostały bowiem wszystkie procesowe uwarunkowania, wynikające tak z art. 249 § 1 k.p.k., jak i z art. 258 § 1 pkt 2 k.p.k. oraz z art. 258 § 2 k.p.k., uzasadniające przedłużenie tego środka zapobiegawczego na wskazany w zaskarżonym postanowieniu okres, tj. do dnia 30 września 2015 roku.

Odnosząc się w pierwszej kolejności do przesłanki ogólnej z art. 249 §1 k.p.k. stwierdzić należy, że Sąd Okręgowy w Gliwicach przytoczył dowody wskazujące na zaistnienie powyższej przesłanki, analiza całokształtu zebranego w sprawie materiału dowodowego, zarówno z osobowych źródeł dowodowych, jak i dokumentacji księgowo - skarbowej, pozwala na przyjęcie odnośnie podejrzanego dużego prawdopodobieństwa popełnienia zarzucanych mu czynów. Nie sposób przy tym podzielić stanowiska obrońcy adw. B. G., jakoby pominięto w uzasadnieniu dowody świadczące o popełnieniu przez podejrzanego czynu zabronionego, a poprzestano tylko na ogólnych podstawach do prowadzenia postępowania im rem. Z uzasadnienia postanowienia wyraźnie bowiem wynika, jakie dowody zostały przyjęte za te, które świadczą o wysokim prawdopodobieństwie popełnienia przez M. K. zarzucanych mu czynów.

Wobec podejrzanego, wbrew wywodom zażalenia, aktualności nie straciły dwie przesłanki szczególne w postaci obawy matactwa (art. 258 § 1 pkt 2 k.p.k.) oraz realności grożącej surowej kary (art. 258 § 2 k.p.k.). Z niezrozumiałych powodów adw. B. G. stawia natomiast zarzut, iż nie zachodzi obawa ukrywania się podejrzanego. Przepis art. 258 §1 pkt 1 k.p.k. nie jest bowiem podstawą przedłużenia tymczasowego aresztowania wobec jego klienta.

Pierwsza ze wskazanych przesłanek, a mianowicie obawa matactwa, uzasadniona jest tym, że M. K. prokurator zarzucił popełnienie przestępstw w ramach zorganizowanej grupy przestępczej. Prawdą jest, że istnienie obawy matactwa powinno z reguły wynikać z konkretnych okoliczności faktycznych świadczących o możliwości oddziaływania na tok postępowania w sposób wskazany w art. 258 § 1 pkt 2 k.p.k. Jednakże jak słusznie podkreśla się w orzecznictwie i literaturze przedmiotu w pewnych wypadkach na obawę matactwa może wskazywać sam charakter przestępstwa i okoliczności towarzyszące jego popełnieniu. W tym kontekście, Sąd Apelacyjny stoi na stanowisku, że zarzucane podejrzanemu działanie w zorganizowanej strukturze w sposób wystarczający uzasadnia obawę matactwa i nie pozostaje w realiach niniejszej sprawy bez wpływu na wybór środka zapobiegawczego niezbędnego do właściwego zabezpieczenia toku postępowania.

Względem podejrzanego zachodzi także przesłanka stosowania aresztu tymczasowego o szczególnym charakterze uregulowana w art. 258 § 2 k.p.k., w brzmieniu obowiązującym od dnia 1 lipca 2015 roku. Wywody Sądu Okręgowego także w tym zakresie są wyczerpujące oraz przekonujące, a w żadnym wypadku ich wartości nie tylko nie niweczy, ale nawet nie umniejsza argumentacja skarżącego. Przesłanka ta nie jest jedynie wynikiem zarzucenia określonych przestępstw, zagrożonych karą pozbawienia wolności, spełniającą kryterium, przewidziane w art. 258 § 2 k.p.k., ale nadto rezultatem ich charakteru i okoliczności popełnienia, a nadto wysokiego stopnia ich społecznej szkodliwości, wynikającego w szczególności ze sposobu działania (w ramach zorganizowanej grupy przestępczej), jak również skali przestępczego działania, czy w końcu rozmiaru wyrządzonej szkody. Bacząc na powyższe uprawnionym jest wniosek, że podejrzanemu grozi realnie surowa kara pozbawienia wolności. W konsekwencji niewątpliwie przewidywana możliwość wymierzenia surowej kary mogłaby stymulować przebywającego na wolności podejrzanego do podejmowania działań zmierzających do utrudniania postępowania i nie wymaga wykazywania, że zachodzą inne szczególne okoliczności uzasadniające tę obawę, w tym podejmowanie już w przeszłości takich działań.

Odnosząc się natomiast do zarzutu obrazy art. 257 §1 k.p.k. oraz pominięciu w uzasadnieniu przyczyny, dla której nie uznano za wystarczające zastosowanie innego środka zapobiegawczego zauważyć należy, iż Sąd I instancji wyraźnie wskazał dlaczego uznał za niezbędne stosowanie tymczasowego aresztowania. Wielokrotnie ponadto w orzecznictwie podnoszono, iż w przypadku, gdy podstawą stosowania tymczasowego aresztowania jest przepis art. 258 § 2 k.p.k. nie jest konieczne uzasadnianie negatywnej okoliczności, dlaczego nie uznano za wystarczające zastosowanie innego środka zapobiegawczego (tak. m.in. postan. s. apel. w Katowicach z 03.11.2010r., II AKz 719/10).

Dlatego też zasadnie przedłużono okres tymczasowego aresztowania do dnia 30 września 2015 roku, który w kontekście okoliczności sprawy, nie jawi się obecnie jako nadmierny i nieadekwatny.

Jednocześnie należy zaznaczyć, iż w przedmiotowej sprawie nie pojawiły się żadne przesłanki przemawiające za odstąpieniem od stosowania wobec podejrzanego tymczasowego aresztowania określone w art. 259 k.p.k.

W tym stanie rzeczy, nie znajdując podstaw do uwzględnienia wywiedzionego zażalenia, Sąd Apelacyjny orzekł, jak w części dyspozytywnej postanowienia.

ZARZĄDZENIE

- odpis postanowienia doręczyć podejrzanemu i ich obrońcy,
- zwrócić akta sprawy.

Katowice, dnia 15 lipca 2015 roku.